

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce:

E. M.

státní příslušnost Íránská islámská republika

t. č. pobytem v ZZC Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou

sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2019, č. j. OAM-265/LE-BA02-VL18-PS-2019, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje

- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce **Mgr. Ladislavu Bártovi**, advokátovi se sídlem v Ostravě, Purkyňova 787/6, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč, které mu budou vyplaceny z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal dne 6. 6. 2019 u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím rozhodl žalovaný o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), do 20. 8. 2019.
2. Žalobce na výzvu krajského soudu doplnil dne 20. 6. 2019 žalobu o povinné náležitosti prostřednictvím ustanoveného zástupce. Žalobce uplatnil v žalobě (jejím doplnění) jediný konkrétní žalobní bod, ve kterém vytkl žalovanému, že nedostatečně hodnotil zákonnost jeho zajištění s ohledem na (ne)možnost realizace správního vyhoštění. Žalobce poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém dal žalovaný najevo, že zásadním cílem zajištění žalobce je to, aby po případném „negativním“ rozhodnutím o jeho žádosti o mezinárodní ochranu bylo možné realizovat žalobcovo vyhoštění do Íránu. V takovém případě však bylo podle žalobce povinností žalovaného zvážit realizovatelnost takového účelu. Konkrétně měl žalovaný podle žalobce zvážit, že s ohledem na neexistenci smlouvy o vydání mezi Íránem a Evropskou unií Írán neakceptuje jakékoliv nedobrovolné návraty a odmítá přejímat jakékoliv své občany, kteří by měli být z Evropské unie předáni do Íránu proti své vůli, což ostatně připustil dokonce policejní orgán v předchozím rozhodnutí o zajištění. Žalobce v této souvislosti poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150 (publ. pod číslem 2524/2012 Sb. NSS), ve kterém se konstatuje, že v řízení o zajištění cizince podle zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se mají správní orgány zabývat možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo s tím, že o zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Z uvedeného žalobce dovozuje, že pokud má podle závěru žalovaného jeho zajištění za účel předejít zmaření „paralelního“ řízení o správním vyhoštění, bylo jeho povinností zvážit obecně známou skutečnost o tom, že Írán odmítá přijímat své občany, pokud se nejedná o realizaci dobrovolných návratů. Závěrem žalobce vyslovil přesvědčení, že v případě žadatele o mezinárodní ochranu z Íránu, který věrohodně odmítá svůj návrat, nelze rozhodnout o jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu bez toho, aby žalovaný dostatečně zvážil to, zda samotná realizace správního vyhoštění je v jeho případě vůbec možná, což žalovaný neučinil, proto napadené rozhodnutí nemůže pro svoji nezákonnost obstát.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a zopakoval důvody uvedené v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že v řízení o zajištění podle § 46a zákona o azylu není úkolem správního orgánu posuzovat realizaci správního vyhoštění.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl dne 28. 4. 2019 kontrolován policejní hlídkou na benzínové stanici, ale neměl u sebe žádný doklad totožnosti. Kontrolou bylo zjištěno, že žalobci nebylo vydáno vízum ani oprávnění k pobytu. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, č. j. KRPU-81360-25/ČJ-2019-040022-SV-ZZ, ze dne 30. 4. 2019, které nabylo právní moci téhož dne, byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Žalobce dne 2. 5. 2019 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný následně rozhodl dne 6. 5. 2019 napadeným rozhodnutím o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný podle odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel z listinných důkazů osvědčujících shora uvedené skutečnosti (zadržení žalobce, absence dokladů a oprávnění ke vstupu na naše území, popř. k pobytu, zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění a podání žádosti o mezinárodní ochranu) a z výpovědi žalobce, který měl mimo jiné uvést, že z Íránu odcestoval spolu s bratrancem v roce 2017, pobýval v Turecku a Gruzii, poté jel do Srbska a po 9 měsících pokračoval do Evropské unie. V Srbsku mu byl odcizen cestovní doklad. Asi před třemi dny (*výslech se konal dne 29. 4. 2019*) oba překročili hranice do Chorvatska na podvozku kamionu, který jel do Drážďan. Z Drážďan odcestovali vlakem v domnění, že jedou do Berlína, ale vlak jel do České republiky, kam přicestovali dne 27. 4. 2019. Žalobce měl dále k důvodům opuštění Íránu uvést, že konvertoval ke křesťanství a mohlo by mu hrozit pronásledování. Do Íránu se již vrátit nechce. Žalovaný vzal za prokázané, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně bez víza a cestovního dokladu, neučinil potřebné kroky k legálnímu pobytu na našem území a neuvedl ani žádnou objektivní překážku pro vycestování do vlasti. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení a umístění v zařízení pro zajištění cizinců, aniž by byla zjištěna jakékoliv překážka, která by mu bránila v dřívějším podání žádosti. Podle žalovaného existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Stejně tak existuje podle žalovaného nebezpečí, že se žalobce bude vyhýbat své povinnosti vycestovat z České republiky a že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce ani žalovaný nařízení jednání nenavrhli, naopak oba s rozhodnutím bez jednání výslovně souhlasili.
6. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo (tj. žalovaný) v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

7. Žalobce v žalobě (resp. v jejím doplnění) nezpochybňoval skutkové závěry žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí, které žalovaný učinil z obsahu správního spisu a z výpovědi žalobce, proto také krajský soud vycházel ze skutkového stavu, který vzal žalovaný za podklad pro své rozhodnutí.
8. V jediném žalobním bodě žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval možností vyhoštění žalobce do Íránu, a to s ohledem na skutečnost, že Írán nepřijímá své občany, kteří se nevrací dobrovolně.
9. Krajský soud předně uvádí, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Primárním účelem tohoto zajištění je zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně. Je sice pravdou, že Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně zdůrazňuje, že účelem zajištění podle § 46a zákona o azylu je také zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se tato rozhodnutí stala vykonatelná v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně, to však podle přesvědčení krajského soudu neznamená, že by se v tomto řízení musel žalovaný podmínkami vyhoštění z moci úřední podrobně zabývat. Takový závěr nelze dovodit ani z judikatury, na kterou žalobce v žalobě odkazoval, protože ta se týká vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců upravující zajištění cizinců právě pro účely správního vyhoštění. Takové řízení přitom ve věci žalobce proběhlo a příslušný správní (policejní) orgán v něm rozhodl o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž podle odůvodnění se zabýval možností vyhoštění žalobce a jeho vycestováním do Íránu. Zohlednil přitom jak stanovisko zastupitelského úřadu Íránské islámské republiky, který podmiňuje vydání náhradního cestovního dokladu žádostí cizince o jeho dobrovolný návrat, tak závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, podle kterého je vycestování žalobce do Íránské islámské republiky možné. Za situace, kdy je zde pravomocné rozhodnutí o zajištění žalobce pro účely správního vyhoštění, ve kterém správní orgán příslušný k rozhodování o správním vyhoštění posuzoval jako předběžnou otázku možnost realizace správního vyhoštění žalobce, tak žalovaný nepochybil, pokud z tohoto rozhodnutí vycházel a totožnou předběžnou otázku opětovně výslovně nehodnotil v rozhodnutí o zajištění podle zákona o azylu, obzvlášť pokud od vydání původního rozhodnutí zajištění žalobce k žádné změně nedošlo a námitka překážky vyhoštění ani nebyla podle obsahu spisu před vydáním napadeného rozhodnutí uplatněna. Rozhodnutí o zajištění žalobce lze přitom samostatně přezkoumat ve správním soudnictví, proto ani krajskému soudu nepřisluší v tomto řízení závěry policejního orgánu ohledně předběžného úsudku o potencionální možnosti vyhoštění (předání, vycestování) žalobce přezkoumávat, ale naopak z nich vychází (§ 52 odst. 2 věta za středníkem a § 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s.). Tím krajský soud nijak nepředjímá, jak by mělo být v případě žalobce rozhodnuto v řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu a o správním vyhoštění, pouze konstatuje, že v době rozhodování žalovaného zde nebyly konkrétní okolnosti, které by již v této fázi odůvodňovaly závěr, že správní vyhoštění žalobce (jeho předání nebo vycestování) není možné a které by přes splnění ostatních podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jeho zajištění bez dalšího vylučovaly.
10. Pouze nad rámec výše uvedeného krajský soud dodává, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 4 Azs 242/2016 – 24, nelze podle přesvědčení krajského soudu paušálně aplikovat na všechny občany Íránu, ale je třeba vždy zohlednit konkrétní skutkové okolnosti. V případě posuzovaném v citovaném rozsudku

Nejvyššího správního soudu se jednalo o prodloužení zajištění podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (tj. za účelem správního vyhoštění) za situace, kdy správnímu orgánu bylo známo vyjádření Velvyslanectví Íránské islámské republiky, ve kterém bylo uvedeno, že konkrétnímu účastníku řízení nebude na cestovní pas, který mu byl vydán Velvyslanectvím Íránské islámské republiky v Praze, umožněn vstup na území Íránu. V posuzované věci žalovaný žádné takové stanovisko ve vztahu k žalobci k dispozici neměl. Pokud za této situace byly splněny ostatní podmínky zajištění uvedené v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, což žalobce v žalobě ani nezpochybňoval, tak žalovaný nepochybil, když rozhodl o jeho zajištění.

11. Krajský soud uzavírá, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval všemi skutečnostmi, které jsou rozhodující podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a jeho rozhodnutí v konfrontaci se žalobním bodem ob stojí. Stejně tak krajský soud neshledal v napadeném rozhodnutí ani v řízení, které předcházelo jeho vydání, žádné vady, ke kterým by byl povinen přihlídnout z moci úřední. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.
13. Žalobci byl usnesením krajského soudu ze dne 13. 6. 2019 ustanoven k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupce z řad advokátů, jehož odměnu a hotové výdaje hradí stát. Krajský soud ve třetím výroku přiznal ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi odměnu za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši určené podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za dva úkony právní služby (1.- první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a 2. doplnění žaloby) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 advokátního tarifu. Dále krajský soud přiznal zástupci žalobce paušální náhradu hotových výdajů za uvedené dva úkony ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč budou zástupci žalobce vyplaceny z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
14. V posledním výroku rozhodl krajský soud o tom, že stát Česká republika právo na náhradu nákladů řízení nemá, protože žalobce splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků (což krajský soud zohlednil již při rozhodování o ustanovení zástupce podle § 35 odst. 10 s. ř. s.) a žalovaný byl v řízení úspěšný, pročez ani jednomu z nich nelze podle § 148 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, uložit povinnost k náhradě nákladů řízení vzniklých státu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 11. července 2019

JUDr. Martin Láníček
samosoudce